

לא בקש תהילה, לא שאף לכבוד,
לא רדף שילומים, לא תואר והוד,
בפניו שנות מאבק וסתר חרשו ניריט,
מלחמה במחותרת, — נדידות, מחבואים...
תפקיד ומשנהו: אחת המשימה.
יכולת, רצון — ברזל, החלטה נחושה.

אהוב על כולם בתמימותן המבוגרת
מסירות בלי גבול, ללא הסוסיס
ועל כן נתגעגע עליך, — אשלייה נערגת
שתוסיף ותצעד אתנו בכל הדרכים.

אך ברעם אדירים נסחפה לה נשמתך,
לא כבולה יותר באזיקי מציאות ואדמה
נחתך הגורל על הסוב ברעים!
ואין תנחומים!

תמר

רינגל

שו כותבת לרפי, ז"ל בנה הבכור:

אתה, הבן הבכור שלי, אני אוהבת אותך אהבה עזה. למענך ולמען אחיך הקטן לא ברחתי מהחיים.
התביישתי ואינני רוצה שפעם תגיד שאמא הייתה פחדנית, שאמא פחדה בפני החיים. למענך אני מנצחת
כל פעם מחדש את הר הגעש שבתוכי ולא נותנת לו להתפרץ החוצה... למענך צעדתי בשקט את הדרך
הארוכה והאיזומה כמו שחקנית ראשית באיזה דרמה.
קצת סבלנות בני, אספר לך כבר, רק אל תביט בי ככה אל תפנה את ראשך בצורה כזאת כי הדמיון הוא
כה חזק וכה מכאיב, עד שהדמעות חונקות את גרני.